

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2S/73/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8018200466
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Morozová Nemcová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8018200466.3

Rozhodnutie

H. súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a sudcov JUDr. Moniky Tobiašovej a JUDr. Mariána Hoffmanna PhD. v právnej veci žalobcu Bytové družstvo, so sídlom Bajkalská 30, 080 01 Prešov, IČO: 00173665, zastúpeného predsedom predstavenstva Kfm. Ing. Jozefom Brillom, právne zastúpeného JUDr. Danielom Boľanovským, advokátom so sídlom Slovenská 69, 080 01 Prešov, proti žalovanému Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústrednému inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom Prievozská 32, 827 99 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 11. júna 2018 pod Číslom: SK/XXXX/XX/XXXX, na základe správnej žaloby jednohlasne takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného zo dňa 11. júna 2018 Číslo: SK/XXXX/XX/XXXX a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Slovenskej obchodnej inšpekcie Inšpektorátu SOI so sídlom v Prešove pre prešovský kraj zo dňa 02. októbra 2017 Číslo: P/XXXX/XX/XX a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

P r i z n á v a žalobcovi úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

odôvodnenie:

I.
Závery správnych orgánov

1. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný ako príslušný správny orgán podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie účastníka konania Bytového družstva Prešov, Bajkalská 30 zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Inšpektorátu SOI so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zo dňa 02.10.2017 pod č. K. potvrdil. Prvostupňový správny orgán predmetným rozhodnutím pod č. P/XXXX/XX/XX dňa 02.10.2017 podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov uložil účastníkovi konania peňažnú pokutu vo výške 1 000 Eur pre porušenie ustanovení § 4 ods. 1 písm. h) Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého sa mal účastník konania dopustiť tým, že mal zabezpečiť poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne použitie podľa § 4 ods. 1 písm. h) Zákona o ochrane spotrebiteľa, ku ktorému došlo tým, že účastník konania ako správca domu H. nepostupoval v súlade s § 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, v zmysle ktorého je správca povinný viesť samostatné analytické účty, osobitne za každý dom, ktorý spravuje a prostriedky získané z úhrad za plnenia od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv viesť oddelene od účtov správcu v banke a to osobitne pre každý spravovaný dom, keď prostriedky získané z úhrad za plnenie vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv nevedol oddelene od účtov správcu v banke, a to osobitne pre tento spravovaný dom, ale na svojom účte v banke, čím neposkytol službu v súlade so zákonnými podmienkami v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z.

2. Prvostupňový správny orgán rozhodnutie odôvodnil poukazom na porušenie uvedených povinností vyplývajúcich účastníkovi konania z § 4 ods. 1 písm. h) zákona č. 250/2007 Z.z., ku ktorému záveru došli inšpektori SOI pri kontrole vykonanej dňa 13.06.2017 v prevádzkarni účastníka konania Bytové družstvo Prešov, Bajkalská 30. Pri prešetrení podnetu vlastníkov bytov a nebytových priestorov ako spotrebiteľov pod č. K a K bolo zistené, že účastník konania porušil povinnosť zabezpečiť poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne použitie.

Ako vyplýva ďalej z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného voči tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca, o ktorom rozhodoval žalovaný preskúmaným rozhodnutím a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako vecne správne potvrdil. Pri svojom závere žalovaný argumentoval tým, že inšpektori SOI pri kontrole vykonanej dňa 13.06.2017 pri prešetrení podnetu vlastníkov bytov a nebytových priestorov ako spotrebiteľov bolo zistené, že účastník konania nezabezpečil dodržiavanie povinností predávajúceho podľa § 4 ods. 1 písm. h) Zákona o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého je predávajúci povinný zabezpečiť poskytovanie služieb spôsobom umožňujúcim ich riadne použitie tým, že pri výkone správy bytového domu H. nepostupoval v zmysle ustanovenia § 8 ods. 3 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keď prostriedky získané z úhrad za plnenia od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a prostriedky fondu prevádzky - údržby a opráv nevedol oddelene od účtov správcu v banke a to osobitne pre spravovaný dom, ale na svojom účte v banke. Za zistené nedostatky účastník konania ako predávajúci v zmysle § 2 písm. b) Zákona o ochrane spotrebiteľa v plnom rozsahu zodpovedá.

3. V podanom odvolaní účastník konania poukázal na dôvody, ktoré sú totožné so žalobnými námietkami, preto ich správny súd nebude opakovať.

Žalovaný ako odvolací orgán sa ku každej jednej námietke účastníka konania uvedenej v odvolaní vyjadril, pričom argumentoval tým, že k námietke účastníka konania, že správny orgán príliš zužujúco vykladá ustanovenie § 8 ods. 3 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keď vyžaduje, aby účastník konania zriadil pre každý spravovaný bytový dom samostatný účet v banke, nakoľko podľa názoru účastníka konania nie je možné uvedené naplniť z dôvodu, že bytový dom nie je subjektom práva a teda nemôže uzatvoriť s bankou zmluvu o účte. Žalovaný uviedol, že má jednoznačne preukázané, že majiteľom bankového účtu, na ktorý vlastníci bytov poukazujú zálohové platby je účastník konania a nie vlastníci bytov a nebytových priestorov v tomto bytovom dome tak, ako to ustanovuje Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Žalovaný zároveň uviedol, že označenie účtu v banke, ako účtu vlastníkov nič nemení na skutočnosti, že majiteľom bankového účtu je účastník konania so všetkými právami a povinnosťami spojenými s týmto jeho právnym postavením a rovnako tým ani nie je zabezpečené oddelenie prostriedkov vlastníkov bytov a nebytových priestorov v zmysle ustanovenia § 8 ods. 3 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Zároveň žalovaný uviedol, že bolo preukázané kontrolou, že vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome na H. neuhrádzajú platby za plnenie a prostriedky do fondu prevádzky, údržby a opráv na účet bytového domu v banke, ale na zberný účet, ktorého majiteľom je účastník konania.

Zároveň žalovaný citoval príslušné ustanovenie § 8 ods. 3 zákona č. 182/199 Z.z., ako aj ustanovenie § 1 ods. 2 písm. b) a 2 písm. i) Zákona o ochrane spotrebiteľa. Zároveň poukázal na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa, ako aj na ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

4. Čo sa týka námietky, v ktorej účastník konania spochybňuje, že zmluva o výkone správy je spotrebiteľskou zmluvou s poukazom na rozsudok OS Prešov č.k. 17C/212/2013 zo 16.05.2016, žalovaný uviedol, že z predložených listinných dôkazov nepochybne vyplýva, že účastník konania ako správca v zmysle § 8 ods. 1 Zákona o bytoch a nebytových priestoroch zákona č. 182/1993 Z.z. uskutočňuje správu bytov a nebytových priestorov bytového domu H. na základe Zmluvy o výkone správy zo dňa 30.11.2011 uzavretej v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. Účastník konania ako správca poskytuje vlastníkom predmetného bytového domu ako spotrebiteľom službu - výkon správy predmetného bytového domu a má postavenie predávajúceho v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa. Odvolací orgán v tejto súvislosti poukazuje na zákon č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa konkrétne na ustanovenie § 2 písm. a), ako aj na § 4 ods. 1. Zároveň zdôrazňuje, že podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na jej právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Žalovaný ako odvolací orgán uviedol, že je nesporné, že zmluva o výkone správy a zmluvný vzťah medzi správcou bytov a nebytových priestorov ako poskytovateľom služby a vlastníckmi bytov a nebytových

priestorov ako spotrebiteľmi predstavuje svojim charakterom spotrebiteľskú zmluvu, čo vyplýva aj z doterajšej súdnej praxe. Ďalej poukázal žalovaný na právnu úpravu zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, konkrétne poukázal na ustanovenie § 4 ods. 12 písm. h) Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom v tejto súvislosti vznikajú účastníkovi konania ako poskytovateľovi uvedenej služby povinnosti vyplývajúce z uvedeného ustanovenia, teda poskytovať služby spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie.

5. Na margo námietky dostatočne odôvodneného rozhodnutia žalovaný uviedol, že tým, že si účastník konania ako správca bytov a nebytových priestorov vyššie popísanú povinnosť voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov predmetného bytového domu nespĺnil došlo k porušeniu práv spotrebiteľov zo strany predávajúceho, teda poskytovateľa služby. Žalovaný vo výroku, ako aj v odôvodnení tohto rozhodnutia presne, jednoznačne a zrozumiteľne uviedol, ktoré konkrétne povinnosti boli zo strany účastníka konania porušené. Rovnako má za to, že prvostupňový správny orgán sa vyčerpávajúco vysporiadal s jednotlivými námietkami účastníka konania. Preto uvedené skutočnosti žalovaný pokladá za nedôvodné, pretože skutkový stav považuje za spoľahlivo zistený a jeho protiprávnosť za nepochybne preukázanú a teda nezistil v odvolacom konaní dôvod na zrušenie, resp. na zmenu napadnutého rozhodnutia, preto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil aj s poukazom na určenie výšky pokuty s dôrazom na ustanovenie § 24 ods. 1, ods. 5 citovaného zákona s poukazom na závažné porušenie povinnosti správcu viesť samostatné účty osobitne pre každý bytový dom. V závere svojho rozhodnutia žalovaný zdôraznil, že podkladom pre vydanie rozhodnutia bol presne a spoľahlivo zistený skutkový stav veci na základe čoho podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku žalovaný ako druhostupňový správny orgán odvolanie zamietol ako nedôvodné.

II.

Žalobné dôvody

6. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a vrátenia veci na ďalšie konanie prvostupňovému správne mu orgánu a priznať trovy konania. V žalobných dôvodoch poukázal žalobca v prvom rade na tú skutočnosť, že tak prvostupňový správny orgán, ako aj následne žalovaný, ktorý potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu dospeli k nesprávne mu právne mu záveru a rozhodnutia boli vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, čím sa stali nepreskúmateľné.

Žalobca v žalobe citoval príslušné ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, konkrétne ustanovenie § 4 ods. 1 písm. h), ako aj ustanovenie § 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ako aj ustanovenie § 8b ods. 3 citovaného zákona a 8b ods. 2 tohto zákona a s dôrazom na ustanovenie § 47 ods. 3 Zákona o správnom konaní podľa žalobcu v odôvodnení rozhodnutia by mal správny orgán uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený v hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s námietkami a návrhmi účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

7. Žalobca namietal ako podstatný dôvod podanej žaloby závery obsiahnuté v odôvodnení napádaného rozhodnutia a to najmä, že žalovaný v príliš zužujúcom vykladá ustanovenie § 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keď vyžaduje od žalobcu, aby zriadil pre každý spravovaný dom samostatný účet v banke. Žalobca je toho názoru, že uvedené nie je možné naplniť jednak z dôvodu, že bytový dom nie je subjektom práva a teda nemôže uzatvoriť s bankou zmluvu o účte a jednak aj preto, že nikto vrátane žalobcu ako správcu nespochybňuje, že vlastníci bytov v bytovom dome sú vlastníkami finančných prostriedkov evidovaných na tomto účte, kde sa uhrádzajú platby za služby spojené s užívaním bytov. Vlastníci bytov sú teda majiteľom tohto účtu, práve vyplývajúceho z ustanovenia § 8 ods. 3 citovaného zákona a nič na tomto fakte nemení to, ako je na zmluve s bankou označená zmluvná strana. Postupom, ktorým správca Bytové družstvo Prešov zhromažďuje platby od vlastníkov bytov na účte označenom ako účet vlastníkov je hospodárením s majetkom vlastníkov bytov v zmysle ustanovenia § 8b ods. 2 písm. a) Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Účelom tejto evidencie finančných prostriedkov na jednom účte je naplnenie dikcie § 8b ods. 3 citovaného zákona.

8. Podľa žalobcu je nesprávna právna úvaha žalovaného, že žalobca ako správca je povinný zriadiť účet v banke pre každý spravovaný bytový dom, nakoľko Bytové družstvo Prešov je toho názoru, že zo

žiadneho ustanovenia Zákona o bytoch a nebytových priestorov nevyplýva pre správcu táto povinnosť a to ani z ustanovenia § 8 ods. 3, 4, ani z ustanovenia § 10 ods. 6. Poukázal v tejto súvislosti na ustanovenie čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, že nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Opätovne zdôraznil ustanovenie § 8 ods. 3 až 4, ako aj ustanovenie § 10 ods. 6 Zákona o bytoch a nebytových priestorov, z ktorých bezpochyby vyplýva, že správca je povinný viesť samostatné analytické účty osobitne za každý bytový dom, ktorý spravuje. Uvedené ustanovenie žalobca vo svojej žalobe rozanalyzoval a poukázal na to, že na zabezpečenie podmienok uvedených v § 8 ods. 3 zákona vedie Bytové družstvo Prešov finančné prostriedky na účte v banke oddelene od vlastných prostriedkov na účte, ktorý má celkom iné číslo a ktorý je vedený v banke, pričom tento účet je jasne označený ako účet vlastníkov. Vedenie prostriedkov na tomto účte osobitne v prospech každého bytového domu tak, ako to vyžaduje zákon, je zabezpečené tým, že vlastníci bytov v bytovom dome platia úhrady a príspevky pod konkrétnym variabilným symbolom osobitným pre každý bytový dom. Následne v rámci analytických účtov vedených správcom v účtovníctve na základe § 8 ods. 3 citovaného zákona došlé finančné prostriedky eviduje osobitne pre každý bytový dom.

9. Zároveň poukázal žalobca na ustanovenie § 12 Zákona o účtovníctve, podľa ktorého účtovná jednotka účtuje v sústave podvojného účtovníctva v týchto účtovných knihách v denníku a v hlavnej knihe. Účtovný zápis zaznamenaný na syntetickom účte sa podrobne rozvádza na analytických účtoch. Z uvedeného vyplýva, že spôsobom, akým správca dane prijíma, eviduje a nakladá s prostriedkami získanými od vlastníkov je v plnej miere naplnený účel zákona a nemôže sa stať, že by došlo k presúvaniu finančných prostriedkov získaných od vlastníkov v jednom bytovom dome, v prospech vlastníkov v inom bytovom dome.

10. Opätovne sa žalobca zaoberal výkladom ustanovenia § 8 ods. 3 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Zároveň v žalobe zdôraznil, že zriadenie účtu na meno vlastníkov bytov považuje žalobca za objektívne problematické, pretože zriadenie účtu bytového domu na meno vlastníkov je problematické nielen z pohľadu banky, ktorá by tak musela uzavrieť zmluvu o bankovom účte s obrovským počtom vlastníkov bytov, ako zmluvnou stranou, ktorý by neustále menili v dôsledku prevodov vlastníctva bytov a čo navyše podliehali by exekučným príkazom súdnych exekútorov predmetné účty. Nie je pritom zrejmé, ako a či vôbec by mohol určený rozsah prostriedkov na účte pripadajúci na konkrétneho exekučného dlžníka vôbec fungovať. S poukazom na príslušné ustanovenia Zákona o bytoch a nebytových priestorov žalobca zároveň konštatoval, že v súčasnej dobe je potrebné uvažovať o narastajúcom počte osobitných bankrotov fyzických osôb na základe zákona o konkurze a reštrukturalizácii a z neho vyplývajúci oprávnení konkurzných správcov nakladať s majetkom fyzických osôb, pričom hrozí, že za takýto majetok by mohol byť považovaný aj bankový účet, kde ako majiteľ je uvedený konkurzný dlžník - vlastník bytu, avšak ide o bankový účet podľa zákona č. 182/1993 Z.z.

11. Podľa žalobcu požiadavka žalovaného, že má ako správca bytov a nebytových priestorov evidovať prostriedky vlastníkov na bankovom účte, ktorého vlastníkom sú samotní vlastníci bytov je v rozpore aj s ustanovením § 38 ods. 10 zákona č. 492/2009 Z.z. o platobných službách v znení doplnenia niektorých zákonov, podľa ktorej poskytovateľ platobných služieb, ktorý vedie platobný účet používateľa platobných služieb, ktorým je správca alebo spoločenstvo vlastníkov podľa osobitného predpisu spravujúci bytový dom vlastníka bytu alebo nebytového priestoru, pričom na tomto platobnom účte sú vedené finančné prostriedky, súvisiace so správou bytového domu vlastníka, alebo nebytového priestoru, je povinný aj bez súhlasu správcu alebo spoločenstva vlastníkov podľa osobitného predpisu raz ročne bezplatne písomne poskytnúť vlastníkovi bytu, alebo nebytového priestoru na základe jeho žiadosti, po preukázaní jeho totožnosti a výpisu z listu vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru, ktorý nie je starší ako 3 mesiace a ktorý nemusí byť určený na právne účely, informáciu o aktuálnej výške zostatku použiteľných finančných prostriedkov a platobných operáciách uskutočnených na tomto platobnom účte za obdobie predchádzajúcich šiestich kalendárnych mesiacov súvisiacich s odpísaním sumy platobnej operácie z tohto platobného účtu.

12. Podľa žalobcu zužujúcemu výkladu znenia § 8 ods. 3 Zákona o bytoch a nebytových priestorov zo strany žalovaného nasvedčuje aj výklad zákona obsiahnutý v odbornej literatúre, na ktorú žalobca poukázal v žalobe. Podľa žalobcu všetci vlastníci v dome nemajú teda takú jednoznačnú a jednotnú identifikáciu, ako nimi založené spoločenstvo alebo správca a preto banky nemôžu pre nich založiť samostatný účet na každý jeden byt. Zároveň žalobca poukázal na to, že zmluva o výkone správy uzatváraná na základe § 8a Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov upravuje nielen

vzájomné práva a povinnosti správcu voči vlastníkom a opačne, ale zároveň reguluje aj vzájomné práva a povinnosti medzi vlastníkmi bytov teda ich vlastnícky (nespotrebiteľný vzťah). Žalobca je toho názoru, že žalovaný správny orgán prekročil svoju právomoc, keď svojim rozhodnutím, ktoré je predmetom preskúmania a predmetom žaloby zasiahol do čisto spoluvlastníckych nespotrebitelských vzťahov občanov. Keď žalovaný je toho názoru, že žalobca ako správca mal porušiť ustanovenie § 4 ods. 1 písm. h) Zákona o ochrane spotrebiteľa žalobca predloženými dôkazmi, ktoré sú prílohou tejto žaloby preukázal, že pri postupe, ktorým nakladá so získanými prostriedkami nemožno zistiť žiadnu skutočnosť, ktorá by spochybňovala riadne používanie služby - výkon správy bytového domu H. - X v K. , alebo ktorá by spochybňovala bezpečnosť nakladania s týmito prostriedkami v súlade s účelom a riadnym výkladom § 8 ods. 2 Zákona o bytoch a nebytových priestorov.

13. Žalobca dáva pri tejto príležitosti do pozornosti fakt, že v podnete, ktorý prvostupňový správny orgán obdržal nie je ani len konštatovaná žiadna škoda, ktorá by mala vlastníkovi bytu vzniknúť v súčasnosti a ani v minulosti a už vôbec nebola žalobcovi - správcovi preukázaná. Žalobca nesúhlasí ani so záverom žalovaného správneho orgánu o tom, že existuje reálne riziko pre vlastníkov bytov v súvislosti so spôsobom akým vedie správca finančné prostriedky na účte. Žalovaný správny orgán v tomto smere neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali konštatované riziko. Podľa žalobcu žalovaný nevykonal svojou správou úvahou nevyhnutný test proporcionality medzi požiadavkou zriadiť osobné účty v banke pre každý bytový dom a správcom namietané možné právne dôsledky zriadenia účtov v banke na meno jednotlivých vlastníkov bytov a to z pohľadu nakladania s týmito účtami, určenia veľkosti podielov jednotlivých vlastníkov bytov na takýchto účtoch, ich podliehaniu exekúciám a konkurzom vedeným voči vlastníkom bytom ako aj súvislosť s povinnosťou chrániť osobné údaje jednotlivých vlastníkov bytom medzi nimi navzájom s poukazom na zákon č. 18/2018 o ochrane osobných údajov, ktorý ukladá chrániť osobné údaje osôb týkajúce sa najmä jej ekonomickej identity.

14. Zároveň v závere žaloby žalobca uviedol, že mu nie je zrejmé, aký je podľa žalovaného rozdiel v reálnom riziku pre vlastníkov, keď sú samotní vlastníci bytov vlastníkmi bankového účtu, s ktorým disponuje správca v celom rozsahu a keď je ako vlastník účtu v banke evidovaný správca bytového domu a samotný Zákon o vlastníctve bytov určuje za vlastníkov účtu vlastníkov bytov. V tejto súvislosti má žalobca za to, že nakoľko žalovaný správny orgán vôbec sa nezaoberal týmito námietkami, došlo k vydaniu rozhodnutia bez dostatočného odôvodnenia.

15. Žalobca ako správca namietal voči ničím nepodloženému záveru žalovaného správneho orgánu, ktorý spochybnil jeho výkon správy bytových domov s odbornou starostlivosťou. Žalobca ako správca je toho názoru, že aj napriek nezhode správcu a správneho orgánu spočívajúcej v odlišnosti správneho výkladu § 8 ods. 3 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov ide zo strany správneho orgánu o prehnané negatívne hodnotenie účtu správcu s poukazom na rozsah jeho odbornej činnosti. Žalobca je toho názoru, že ako subjekt fungujúci v podmienkach zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, zákona č. 246/2015 Z.z. o správcoch bytových domov, ako aj súc kontrolovaný podľa spotrebiteľských zákonov, daňových zákonov a iných právnych predpisov je dostatočnou zárukou toho, že svoju činnosť vykonáva vo vzťahu k vlastníkom bytov bezpečne. Poukázal zároveň na nesprávny záver o porušení povinnosti kontrolovanej osoby - správcu poskytnúť službu riadne. Uložením pokuty vo výške 1 000 Eur by žalobcovi vznikla značná finančná škoda, ako aj ujma na dobrom mene správcu s poukazom na vyššie uvedené dôvody žaloby a preto žalobca navrhol aj priznanie odkladného účinku samotnej podanej žaloby.

III.

Vyjadrenie žalovaného

16. K podanej žalobe sa písomným stanoviskom zo dňa 01.10.2018 vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na skutkových a právnych okolnostiach uvádzaných vo svojom rozhodnutí a navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

17. Zároveň správny súd uznesením pod sp. zn. 2S/73/2018-62 dňa 23.10.2018 zamietol návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe.

IV.

Závery správneho súdu

18. Podľa príslušných ustanovení zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku účinného od 01.07.2016 postupoval v predmetnom konaní správny súd.

19. Z ustanovenia § 2 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej len S.s.p.) každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

20. Podľa § 177 ods. 1 S.s.p., správnu žalobu sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

21. Podľa § 180 ods. 1 S.s.p., žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba. Ak osobitný predpis nepripúšťa riadny opravný prostriedok, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie alebo opatrenie.

22. Podľa § 190 S.s.p., ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

23. Podľa § 194 ods. 1 a 2 S.s.p., správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

24. Podľa § 197 S.s.p., správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný.

25. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa (28) uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 eur; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 eur.

26. Podľa § 4 ods. písm. h) citovaného zákona, predávajúci je povinný zabezpečiť predaj výrobkov a poskytovanie služieb spôsobom, ktorým umožňuje ich riadne a bezpečné použitie.

27. Podľa § 2 Zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, predmetom kontroly vnútorného trhu je zisťovanie, či predávané výrobky a poskytované služby sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, ktorým je aj zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

28. Ustanovenie § 4 ods. 1 Zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu stanovuje pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorá zahŕňa aj dozor nad plnením povinností stanovených správcami bytových domov zákonom o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, t. j. či sú služby poskytované správcami domov vlastníkom bytov a nebytových priestorov - spotrebiteľom v súlade so zmluvnými a zákonnými podmienkami.

29. Podľa § 52 ods. 1 Zákona č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

30. Podľa § 2 písm. b) Zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúcim sa rozumie osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti alebo povolenia alebo osoba konajúca v jej mene alebo na jej účet.

31. Podľa § 2 písm. i) Zákona o ochrane spotrebiteľa službou sa rozumie akákoľvek činnosť alebo výkon, ktorý je ponúkaný spotrebiteľovi odplatne alebo bezodplatne vrátane činností upravených osobitnými

predpismi, nad ktorými vykonávajú dozor profesijné komory alebo iné orgány verejnej správy, ako sú uvedené v § 19.

32. Podľa § 4 ods. 1 písm. h) Zákona o ochrane spotrebiteľa, je predávajúci povinný zabezpečiť predaj výrobkov a poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne použitie.

33. Podľa § 6 ods. 2 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov správa domu je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca alebo spoločenstvo zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome,

a) prevádzku, údržbu, opravy a udržiavanie spoločných častí domu spoločných zariadení domu, príslušného pozemku a príslušenstva,

b) služby spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru,

c) vedenie účtu domu v banke,

d) vymáhanie škody, nedoplatkov vo fonde prevádzky, údržby a opráv a iných nedoplatkov,

e) iné činnosti, ktoré bezprostredne súvisia s užívaním domu ako celku jednotlivými vlastníckmi bytov a nebytových priestorov v dome.

34. Podľa § 8 ods. 3 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov je správca povinný viesť samostatné analytické účty osobitne za každý dom, ktorý spravuje. Prostriedky získané z úhrad za plnenia od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv (ďalej len „majetok vlastníkov“) musí správca viesť oddelene od účtov správcu v banke, a to osobitne pre každý spravovaný dom. Majiteľom účtu domu zriadeného správcem v banke sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome; správca je príslušný disponovať s finančnými prostriedkami na účte domu a vykonávať k tomuto účtu práva a povinnosti vkladateľa podľa osobitného zákona o ochrane vkladov. Majetok vlastníkov nie je súčasťou majetku správcu. Majetok vlastníkov nesmie správca použiť na krytie alebo úhradu záväzkov, ktoré bezprostredne nesúvisia s činnosťou spojenou so správou domu. Správca nesmie využiť majetok vlastníkov vo vlastný prospech alebo v prospech tretích osôb.

35. Podľa § 10 ods. 6 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov úhrady za plnenia sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome povinní mesačne vopred uhrádzať na účet domu v banke.

36. Žalobca sa správnu žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorý uložil žalobcovi peňažnú pokutu vo výške 1 000 Eur za porušenie ustanovenia § 4 ods. 1 písm. h) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a uložil žalobcovi podľa § 24 ods. 1 citovaného zákona pokutu vo výške 1 000 Eur za porušenie, ktorého sa mal dopustiť žalobca tým, že ako predávajúci nezabezpečil poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne použitie podľa § 4 ods. 1 písm. h) Zákona o ochrane spotrebiteľa, ku ktorému malo dôjsť tak, že účastník konania ako správca domu H. nepostupoval v súlade s § 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v zmysle ktorého je správca povinný viesť samostatné analytické účty, osobitne za každý dom, ktorý spravuje a prostriedky získané z úhrad za plnenie od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv viesť oddelene od účtov správcu v banke a to osobitne pre každý spravovaný dom, keď prostriedky získané z úhrad za plnenie vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv nevedol oddelene od účtov v správcu v banke a to osobitne pre tento spravovaný dom, ale na svojom účte v banke, čím neposkytol službu v súlade so zákonnými podmienkami v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z., ktoré porušenia boli zistené pri výkone kontroly dňa 13.06.2017 v prevádzkarni účastníka konania Bytové družstvo, Bajkalská 30, Prešov začo mu bola uložená pokuta vo výške 1 000 Eur podľa § 24 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

Uvedené rozhodnutie na základe odvolania žalobcu potvrdil ako vecne správne a zákonné žalovaný s poukazom na ustanovenie § 59 ods. 2 Správneho poriadku.

37. Správny súd potom, ako sa oboznámil s obsahom žaloby a obsahom administratívneho spisu zistil, že skutkový stav, z ktorého vychádzal správny orgán bol nedostačujúci na rozhodnutie vo veci resp. správny orgán vychádzal z nesprávneho právneho výkladu ustanovenia § 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z.

38. Žalobca tak v rámci administratívneho konania, ako aj konania pred súdom namietal striktný a príliš zúžený výklad predmetného ustanovenia § 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov

a nebytových priestorov, podľa ktorého sa podľa žalobcu ako správcu bytov a nebytových priestorov vyžaduje, aby zriadil pre každý spravovaný bytový dom samostatný účet v banke. Uvedené ustanovenie zákona, tak ako ho vykladali správne orgány takéto znenie zákona neobsahuje, resp. zákonodarca nemal na mysli takýto výklad uvedeného ustanovenia citovaného zákona.

39. Správny súd poukázal na to, že právna úprava tzv. spotrebiteľských zmlúv vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monotónneho postavenia dodávateľa, resp. v tomto prípade správcu bytov a nebytových priestorov, ktorým je žalobca Bytové družstvo Prešov. Nemožno teda poskytovať ochranu jednej zo zmluvných strán len za predpokladu, že ide o zmluvné podmienky, ktoré boli dodávateľom vopred stanovené, pripravené, avšak spotrebiteľ je týmito podmienkami na svojich právach v postavení menej cenného účastníka konania, resp. danej zmluvy.

40. Žalobca vo svojich podaniach opakovanne poukazoval na výklad ustanovenia § 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., kedy žalobca ako správca bytov a nebytových priestorov vedie účet v banke, ktorý má názov vlastníci bytov, pritom viackrát poukazoval na to, že predmetný účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov nie je totožný s účtom správcu bytov a nebytových priestorov Bytového družstva so sídlom v Prešove, Bajkalská ulica 30. S uvedenou skutočnosťou sa správne orgány zaoberali nedostatočným spôsobom a predmetné ustanovenie § 8 ods. 3 Zákona o bytoch a nebytových priestoroch aj podľa správneho súdu vykladali nie v súlade s právnou úpravou tak, ako ho mal na mysli zákonodarca.

41. Podľa názoru správneho súdu správne orgány, ktoré v správnom konaní mali postupovať pri zisťovaní a objasňovaní protiprávneho konania žalobcu v súlade s platnými ustanoveniami Správneho poriadku, na ktorý odkazuje § 27 zákona č. 250/2007 Z.z. a pri rozhodovaní o jeho vine a uložení sankcie pri nedostatku špeciálnej zákonnej úpravy postupovať analogicky podľa trestnoprávnej úpravy, ktorý výklad by bol súladný s § 46 Správneho poriadku v spojení s § 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 7 ods. 5 Ústavy SR. Vzhľadom k uvedenému povinnosťou správneho orgánu v konaní administratívneho trestania je v každom štádiu konania rozhodnúť o celom predmete konania. Avšak ak dostatočne nebolo preukázané zavinenie žalobcu, tak aj zásada správneho trestania tu neprichádza do úvahy, ako rozhodnutie o celom predmete konania. S poukazom predovšetkým na ustanovenie § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie správneho orgánu musí vychádzať z dostatočne zisteného skutkového stavu, z ktorého je vyvodený správny právny záver a na základe tohto je možné uložiť sankciu na základe dostatočne preukázaného správneho deliktu, ktorého sa mal účastník správneho konania svojim konaním, resp. nekonaním dopustiť. Z uvedeného bezpochyby vyplýva, že v zmysle § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie, pritom nie je viazaný len návrhmi len účastníkov konania.

42. Správny súd na základe uvedeného mal za to, že tak prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný dospeli k záveru o porušení povinnosti žalobcu ako správcu bytov a nebytových priestorov s poukazom na právny výklad ustanovenia § 8 ods. 3 Zákona o bytoch a nebytových priestorov bez toho, aby sa dostatočným spôsobom vysporiadali s námietkou žalobcu týkajúcou sa vedenia účtu v banke pod názvom „vlastníci bytov“ a vedenia účtu správcu bytov a nebytových priestorov Bytového družstva, Bajkalská 30, Prešov. Uvedené skutočnosti mali správne orgány zisťovať a vykladať podľa príslušných ustanovení, podľa ktorých má žalobca ako správca bytov a nebytových priestorov povinnosť vo svojej reálnej existencii postupovať.

43. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že správca bytov a nebytových priestorov, teda žalobca má povinnosť v zmysle ustanovenia § 8 ods. 3 Zákona o bytoch a nebytových priestoroch viesť účet v banke na každý jeden bytový dom, resp. vlastníka bytu či nebytového priestoru, je aj podľa správneho súdu výklad viac ako nesprávny, nielen zužujúci, ako naň poukázal žalobca v žalobe, ako aj vo vyjadrení právneho zástupcu pred súdom.

44. Podľa správneho súdu úlohou správnych orgánov v tomto konaní bolo presne vymedziť dokazovanie v zmysle návrhov, resp. námietok žalobcu na preukázanie nesprávnosti vedenia účtu vlastníkov bytov a nebytových priestorov, pričom ako viackrát žalobca tvrdil bytové družstvo viedlo analytické účty, na ktorých boli evidované jednotlivé platby od vlastníkov bytov a nebytových priestorov podľa variabilných symbolov, podľa bytových domov, podľa ulíc a podľa čísiel samotných bytov. Aj správny súd je toho názoru, že zámena uvedených platieb čo sa týka vlastníkov bytov a nebytových priestorov na ulici H. X

- X v K. nebola možná záměna s inými subjekty, ktoré sa nachádzajú v K., poprípade na iných uliciach, resp. v iných bytoch a nebytových priestoroch na H. ulici resp. v K. ani podľa súdu nie je reálna a viac ako nepravdepodobná. Čo sa týka presnosti vedenia účtov a podúčtov, na ktorú poukázal a vysvetlil žalobca v žalobe, ako aj preukázal listinnými dôkazmi pripojenými k žalobe a v neposlednej miere vyjadrením právneho zástupcu na pojednávaní pred správny súdom, uvedené skutočnosti boli potvrdené.

45. Správny súd preto poukázal na presné znenie a právny výklad ustanovenia § 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, v zmysle ktorého správca ako právnická osoba postupovala v súlade s uvedeným ustanovením zákona a účet zriadený v banke je účtom, na ktorom žalobca ako správca bytov a nebytových priestorov vedie presne platby na fond prevádzky, údržby, opráv a iných pohľadávok ako aj iných nárokov, správne a v súlade s týmto zákonom.

46. Správny súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že nemožno polemizovať o výklade predmetného ustanovenia § 8 ods. 3 Zákona o bytoch a nebytových priestorov, pretože nielen z uvedeného ustanovenia vyplýva, že správca je povinný viesť samostatné analytické účty osobitne za každý dom, ktorý spravuje a týmto ustanovením podľa správneho súdu sa žalobca ako správca bytov a nebytových priestorov riadil, ale je potrebné uvedené ustanovenie vykladať aj v súlade s príslušným ustanovením § 10 ods. 6 citovaného zákona, podľa ktorého úhrady za plnenia sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome povinní mesačne vopred uhrádzať na účet domu v banke. Uvedený účet domu tak, ako to cituje ustanovenie § 10 ods. 6 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov existuje a tento účet ktorý má názov „vlastníci bytov“ sú pravidelne mesačne zasielané úhrady pod presnými variabilnými symbolmi. Ako presne z uvedeného ustanovenia § 8 ods. 3 citovaného zákona vyplýva, prostriedky získané z úhrad za plnenie služieb od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv musí správca viesť oddelene od účtov správcu v banke a to osobitne pre každý spravovaný dom. Uvedená skutočnosť bola potvrdená predloženými písomnými dôkazmi, ktoré jednak žalobca predkladal počas správneho konania, ale aj v súlade s tými písomnými dôkazmi, ktoré predložil spolu so žalobou.

47. Majiteľom účtu zriadeného správcom v banke sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome, čo správca bytov a nebytových priestorov, teda žalobca preukázal takisto predloženými listinnými dôkazmi. Aj podľa názoru správneho súdu nie je možné obchádzať ustanovenia § 8b ods. 2 Zákona o vlastníctve bytov, keď z týchto vyplýva, že pri správe domu je správca povinný hospodáriť s majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s odbornou starostlivosťou v súlade s podmienkami zmluvy o výkone správy.

S poukazom na ods. 3 tohto ustanovenia je správca povinný vykonávať správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom.

48. Z uvedených ustanovení bezpochyby vyplýva, že svoju povinnosť správca dane si plní a vedie predmetný účet oddelene od účtu, ktorým je výslovne vlastníkom bytové družstvo ako subjekt, ktorý si založil predmetný účet a z tohto účtu sú vyplácané jednak podľaadvky zo zmluvného, ako aj všetky rozsiahle platobné povinnosti, ktoré mu vyplývajú z postu existencie podnikateľského subjektu správcu bytov a nebytových priestorov.

Iný účet, na ktorého číslo poukázal a ktorého existenciu aj potvrdil listinnými dôkazmi označený ako vlastníci bytov, kde sú odosielané všetky platby podľa variabilných symbolov daného vlastníka bytov a nebytových priestorov a sú zasielané na tento účet, pričom každý jeden byt má daný variabilný symbol a na základe vyúčtovania, ktoré je na základe jednotlivých platieb ako záloh vo fonde prevádzky, údržby a opráv ako aj iných pohľadávok a nárokov zaznamenávané na týchto účtoch a každý rok obdrží každý vlastník bytu a nebytového priestoru tzv. vyúčtovanie uvedených platieb s poukazom na všetky platby, ktoré boli mesačne odvedené a ktoré teda boli zúčtované správcom za ten ktorý byt.

49. Na základe týchto preukázaných písomných dôkazov mal správny súd za to, že litera zákona tak, ako presne bola aplikovaná zákonodarcom v ustanovení § 8 ods. 3 zákona č. 182/2003 Z.z. o bytoch a nebytových priestorov bola žalobcom ako správcom bytov a nebytových priestorov naplnená. Vlastníci bytov sú majiteľmi uvedeného účtu tak, ako vyplýva táto skutočnosť zo zákona. Práve s poukazom na výklad ustanovenia § 8 ods. 3 citovaného zákona, tak ako to žalobca tvrdil v žalobe a preukázal listinnými dôkazmi je tento účet vedený v banke a samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov majú právo ohľadom financovania svojich bytov a nebytových priestorov kedykoľvek požiadať správcu dane o

preukázanie toho, kde na aký účet a za akým účelom idú finančné prostriedky, ktoré každý mesiac platia za svoj byt. Na aký účet, za akým účelom a aký konečný stav na tomto účte čo sa týka konkrétneho bytu a nebytového priestoru má možnosť preveriť prostredníctvom správcu dane každý vlastník bytu a nebytového priestoru. Tak je tomu aj čo sa týka vlastníkov bytov a nebytových priestorov na ulici H. č. X-X v K..

50. V súvislosti s uvedenými námietkami žalobcu považuje správny súd tieto za dôvodné a preto rozhodnutie tak žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu podľa § 191 ods. 1 písm. c), e) S.s.p. s poukazom na ustanovenie § 191 os. 3 písm. a) Správneho súdneho poriadku zrušil z dôvodov uvedených v citovaných ustanovenia S.s.p.

51. Správny súd takto rozhodol s poukazom na zistenie skutkového stavu orgánmi verejnej správy, ktoré bolo nedostačujúce pre riadne posúdenie veci a v súvislosti s tým, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán nesprávne právne vyložili ustanovenie § 8 ods. 3 Zákona o bytoch a nebytových priestorov zrušil rozhodnutia správnych orgánov aj pre nesprávne právne posúdenie veci. Nakoľko sú rozhodnutia nepreskúmateľné uvedené dôvody správny súd rozhodol, že žalobné námietky sú dôvodné a žalobou napádané rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

52. O trovách konania správny súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 167 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, nakoľko procesne úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle ustanovenia § 175 ods. 2 S.s.p.

53. Toto rozhodnutie senát krajského súdu v Prešove prijal pomerom hlasov 3:0 (§139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 444 ods. 1 S.s.p.), a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

V kasačnej sťažnosti sa musí popri všeobecných náležitostiach (§ 57 ods. 1, 2 S.s.p.) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 S.s.p. sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 S.s.p.).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 1 S.s.p.). Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov podľa § 449 ods. 2 S.s.p.